

VIJESTI IZ SVIJETA ZA DJECU

Drugo tromjesečje 2023.
INTEREUROPSKA DIVIZIJA

Nakladnik
Odjel za crkvene službe
pri Hrvatskoj konferenciji Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Petra Gojević

Korektura
Branka Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2023.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

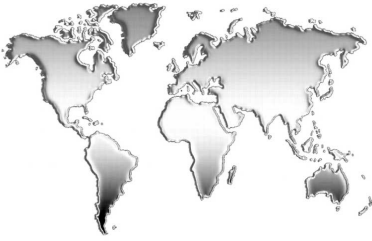
Ovoga tromjesečja prikazujemo vijesti iz Intereuropske divizije, koja upravlja djelovanjem Adventističke crkve u Andori, Austriji, Belgiji, Bugarskoj, Češkoj, Francuskoj, Njemačkoj, Gibraltaru, Italiji, Lihtenštajnu, Luksemburgu, Malti, Monaku, Portugalu, Rumunjskoj, San Marinu, Slovačkoj, Španjolskoj, Švicarskoj i Vatikanu.

Cijelo to područje u Europi dom je za 337.892.000 ljudi, uključujući 178.378 adventista. To je omjer od jednog adventista na 1.894 ljudi. Omjer je otprilike isti kao i prije tri godine, kad je ta divizija bila uključena u projekt trinaeste subote kojim se poduprlo dosezanje tih zemalja Europe Radosnom viješću o ponovnom Isusovom dolasku. Ovoga tromjesečja darovi trinaeste subote pomoći će pet misijskih projekata u četiri države.

Misijski projekti

Darovi trinaeste subote u ovom tromjesečju pomoći će u ostvarivanju pet misijskih projekata u Intereuropskoj diviziji:

- ◆ Osnovna škola u Setubalu, Portugal.
- ◆ Hope Life Center u Lyonu, Francuska.
- ◆ Kamp i trening centar za mlade u Glandu, Švicarska.
- ◆ Osnovna škola u Moisei, Rumunjska.
- ◆ Centar produženog boravka u Galati, Rumunjska.

1. travnja 2023.

Daria odlazi u vrtić

Rumunjska

Bio je to velik dan za trogodišnju Dariju — njezin prvi dan odlaska u vrtić. Daria je voljela oblačiti lijepu odjeću, stoga se htjela posebno dotjerati za svoj prvi dan u vrtiću. Djevojčica kovrčave kose obukla je bijelu košulju, ružičasti šešir i ljubičaste cipele. Na leđima je imala ruksak koji je s lakoćom nosila potpuno sama. Nakon što se obukla, izašla je pred kuću i nestrpljivo čekala majku da je odvede u vrtić.

Ipak, Dariji se nije svidio njezin prvi dan vrtića. Nije poznala ostalu djecu. Nije poznavala niti učitelja, a on je izgledao tako veliko i strašno. Darijine oči pokazivale su strah, kao da govore: “Molim vas, učitelju, nemojte me pojesti!” Nakon drugog dana polaska vrtića, Daria je promijenila mišljenje. Vrtić joj se sviđao! Brzo se sprijateljila s ostalom djecom, a učitelj je bio ljubazan i blag. Daria se radovala ponovnom odlasku u vrtić.

“Želim ići u vrtić! Želim ići u vrtić!” rekla je majci. U vrlo kratkom vremenu Daria je naučila mnogo toga u vrtiću. Njezina je majka primijetila kako se Daria drukčije ponaša. Kad bi je pozvala za stol za večeru, Daria bi odbila doći odmah. “Moramo oprati ruke prije jela”, rekla je. Majka nije bila uznemirena. Štoviše, bila je ugodno iznenađena. Prije se Daria igrala u blatu po cijeli dan te je uvijek bila prljava. Majka joj je morala govoriti: “Peri ruke! Peri ruke!” A Daria bi uvijek odgovarala: “Neću!”

Ali sada je Daria odjednom prala ruke i nije ju se moralo tjerati na to. “Napokon, nešto dobro!” zaključila je majka. Nakon što je oprala ruke, Daria je sjela za stol na kojem ju je čekalo tradicionalno rumunjsko jelo *samalie* (punjeni kupus)

i kukuruzni kruh, a oboje je bilo preliveno kiselim vrhnjem. Kao slasticu, majka je napravila palačinke s džemom od šljiva. Ali opet, Daria je odbila odmah jesti. “Moramo se pomoliti,” rekla je. Majka se iznenadila. Obitelj se obično nije molila za stolom.

“Ako želiš to učiniti sama, možeš,” odgovorila joj je majka. Daria je pognula glavu i zatvorila oči. Lice joj je izgledalo tako nevino dok je pokušala prekriziti prste za molitvu. Kad je napokon uspjela sklopiti ruke, rekla je: “Dragi naš nebeski Oče, pomози nam danas i sutra. Amen.”

Daria je naučila mnogo toga u vrtiću. Naučila je kako živjeti pravedno i čisto, te znanje o Bogu i kako Mu se moliti. Također je naučila i crtati, pa je tako nacrtala cvijeće i anđele na kamenju, na drvetu i na papiru. Naučila je i abecedu, boje i različite biljke.

U Rumunjskoj djeca nakon vrtića, prije prvog razreda, pohađaju takozvani nulti razred. Kad je Daria iz vrtića došla u taj razred, njezina je učiteljica bila iznenađena. Daria je bila jedino dijete koje je znalo čitati i pisati. “Gdje si išla u vrtić?” upitala ju je. Ubrzo je saznala da je Daria išla u poseban vrtić — adventistički vrtić.

Dio darova trinaeste subote pomoći će pri otvaranju škole i centra za produženi boravak u Rumunjskoj, gdje djeca poput Darije mogu naučiti abecedu, boje, biljke, crtati, bojati, znanje o čistoći i najvažnije — o Bogu na Nebu koji čuje naše molitve. Hvala vam što ćete pomoći u ostvarivanju ovoga cilja.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite djeci Rumunjsku na karti.
- ◆ Na karti pokažite dva mjesta u kojima će se raditi misijski projekti. Za pokazivanje gradova Moisei (osnovna škola) i

Galati (centar produženog boravka) možete iskoristiti misijsku mapu (preuzmite je na Facebook aplikaciji — bit.ly/fb-mq).

- ◆ Ovo misijsko iskustvo govori o sljedećim ciljevima strateškog plana “I Will Go” Adventističke crkve:
 - a) Duhovni rast, cilj broj 5 — “Učenje pojedinaca i obitelji kako živjeti živote ispunjene duhom.”
 - b) Duhovnost, cilj broj 6 — “Povećanje pristupačnosti, zadržavanja i sudjelovanja djece i mladih.”
 - c) Duhovnost, cilj broj 7 — “Pomaganje djeci i mladima da stave Boga na prvo mjesto i dati im primjer biblijskog gledanja na svijet.”
- ◆ Za više informacija o planu “I Will Go” posjetite internet-sku stranicu IWillGo2020.org.

8. travnja 2023.
Torta sa šlagom
Rumunjska

Majka je s velikim osmijehom pozvala svog sina Catalina: “Hajdemo posjetiti gospođu Marinelu,” rekla je. Catalin baš i nije bio oduševljen odlaskom do gospođe Marinele. Njegova majka i gospođa Marinela skupa čitaju Bibliju, a Catalin to ništa ne razumije. Ali, svjedočilo mu se nešto. Gospođa Marinela mu je uvijek donosila *savarinu*, ukusnu rumunjsku tortu sa šlagom i trešnjom na vrhu. I danas je Catalin želio tortu. “U redu, ići ću s tobom”, rekao je majci.

Ubrzo nakon toga, Catalin i njegova majka su sjedili za kuhinjskim stolom gospođe Marinele koja ih je posluživala *savarinom*. Slušajući majku i gospođu Marinelu kako čitaju Bibliju, Catalin je polako jeo svoju tortu. Nije razumio ono što čitaju. Ali torta mu je bila zanimljivija.

No, jednoga se dana nešto promijenilo. Catalin je ponovno sjedio za stolom gospođe Marinele i jeo svoju tortu dok je začuo sljedeće: “Sjeti se da svetkuješ dan subotnji. Šest dana radi i obavljaš sav svoj posao, a sedmoga je dana subota, dan posvećen Jahvi, Bogu tvojemu. Tada nikakva posla ne obavljaš...” (Izlazak 20,8-10)

Dok je to slušao, po prvi puta je razumio o čemu je riječ. Shvatio je da je sedmi dan tjedna, subota, jako važan dan.

Nakon tog dana prestao je pisati zadaću subotom. Prestao je i pospremati sobu subotom. Počeo je odlaziti u mjesnu adventističku crkvu i držati subotu kao posvećeni dan.

Od tada nadalje Catalin nije samo jeo tortu kad je posjećivao gospođu Marinelu. Zajedno s majkom i gospođom Marinelom sudjelovao je u proučavanju Biblije. Postavljao je pitanja o temi o kojoj bi razgovarali.

Kod kuće je Catalin počeo čitati Bibliju sâm. Pronašao je svoj najdraži redak u Bibliji koji kaže: “Umnici će blistati kao sjajni nebeski svod, i koji su mnoge učili pravednosti, kao zvijezde navijeke, u svu vječnost.” (Daniel 12,3) To znači da će ljudi koji dovode druge ljude Bogu zauvijek sjajiti kao zvijezde. Catalin je želio i svoje prijatelje upoznati s Bogom.

Kako je Catalin dalje čitao Bibliju, svojim prijateljima je prepričavao događaje iz nje o Bogu. Jedne subote je jedan njegov prijatelj došao s njim u crkvu.

Catalin je bio presretan! Htio je da još njegovih prijatelja dođe u crkvu. Dok se molio, sjetio se svojeg prijatelja Vlada. Jednom mu je Vlad rekao kako bi volio imati svoju Bibliju i Catalin je pronašao jedan primjerak Biblije za njega.

Catalin je razmišljao: “Mogao bih pozvati Vlada da čita Bibliju sa mnom, kao što mama i ja proučavamo Bibliju s gospođom Marinelom.”

Bilo ga je strah nazvati Vlada i pozvati ga da zajedno čitaju Bibliju. Catalin se ponovno pomolio i uzeo telefon u ruke.

“Vlad, sjećaš li se kad si mi rekao da želiš imati svoju Bibliju, i ja sam ti je poklonio?” pitao ga je. “Želiš li da proučavamo Bibliju zajedno?”

Vlad je pristao. Toliko mu se svidjelo njihovo zajedničko proučavanje da je pozvao i svojeg prijatelja Andreja da im se pridruži.

Sada Catalin svaku subotu ide u crkvu s Vladom i Andrejem. On je presretan! Namjerava pozvati i više ljudi da mu se pridruže na bogoslužju u subotu. On želi što više ljudi upoznati s Isusom.

Dio darova trinaeste subote pomoći će u otvaranju škole i centra za produženi boravak u Rumunjskoj, u kojem će djeca poput Catalina imati priliku čitati Bibliju i naučiti više o Isusu. Hvala vam za vaše velikodušne misijske darove!

Povezano s iskustvom

- ◆ Na karti pokažite djeci grad iz kojeg dolazi Catalin, Bukurešt.
- ◆ Catalin također proučava Bibliju u središtu utjecaja *Sola Scriptura*, koji je jedan od pedeset takvih središta u Rumunjskoj u kojima adventisti drže biblijska proučavanja.
- ◆ Preuzmite slike i zanimljivosti o Rumunjskoj na Facebooku: bit.ly/fb-mq ili sa stranica Intereuropske divizije: bit.ly/eud-2023.

15. travnja 2023.

Plač dvogodišnje djevojčice

Rumunjska

Dvogodišnja Denisa je voljela ići u vrtić. Jako joj se sviđalo kad se igrala sa svojom najboljom prijateljicom Timeom. Ali kad bi se Timea igrala s drugim djevojčicama i dječacima, Denisa je bila tužna. Otišla je u kut i glasno plakala.

“Vaaaaaaaaa!” (dječji plač)

To se događalo svakoga dana.

“Vaaaaaaaaa!”

Što bi moglo razveseliti malu Denisu?

Denisa i njezina najbolja prijateljica Timea su svako jutro prve dolazile u vrtić u Rumunjskoj. Timeina majka je bila odgajateljica u tom vrtiću i ona bi svako jutro pokupila Denisu kod njezine kuće.

Jednoga dana su Denisa i Timea kao i obično stigle prije ostale djece. Zajedno su se igrale skrivača. Skrivale su se ispod velikog plavozelenog stola. Skrivale su se u kupaonici. Skrivale su se i iza stolaca. Zabavljale su se s plastelinom i bojale bojanke.

Nakon nekog vremena i ostala djeca su počela dolaziti, a Timea se počela igrati i s njima. To se Denisi nije sviđjelo. Željela je svu Timeinu pažnju. Otišla je u kut sobe, sjela na pod i počela plakati.

“Vaaaaaaaaa!”

Odgajateljica joj je prišla i zagrlila je.

“Nema razloga da plačeš,” rekla je odgajateljica. “Zabavnije je kad se igrate svi zajedno, a ne samo s Timeom.”

Denisa je prestala plakati. Sviđalo joj se što joj je odgajateljica pridavala pažnju. Poslušala je odgajateljicu.

“Idemo se pomoliti zajedno,” pozvala je odgajateljica.

Denisa je znala da treba kleknuti i sklopiti ruke jer su svakoga dana svi kleknuli na molitvu prije jutarnjeg bogoslužja. Odgajateljica je također kleknula i počela se moliti.

“Oče naš,” započela je. “Molim Te, pomози Denisi da se smiri i da shvati koliko je zanimljivo igrati se i s ostalom djecom, ne samo sa Timeom.”

Zatim se i Denisa pomolila: “Bože, molim Te, pomози mi da više ne budem ljutita, rekla je. “Pomози mi da prestanem plakati.”

Nakon toga odgajateljica je zamolila Denisu da joj pomogne pripremiti aktivnosti za ostalu djecu. “Dođi sa mnom, pa ćemo se zajedno igrati,” pozvala ju je.

Nakon nekog vremena Denisa se priključila skupini djece i počela se igrati s njima. Zajedno su se igrali drvenim slagalicama s pticama, žabama, skakavcima, leptirima i zlatnim ribicama. Denisi se posebno svidjela slagalica s ptičicom koja je imala žuto tijelo i smeđe-zelena krila.

Odgajateljica je provela mnogo vremena u molitvi s Denisom. Druge godine je sve postalo lakše.

Nakon nekog vremena Denisa je počela ići u crkvu s Timeom i odgajateljicom. Odgajateljica je vodila dječju subotnju školu. Denisi se svidjelo kako su se molili i učili sve više o Isusu.

Danas Denisa ima deset godina i još uvijek se puno moli. U subotnjoj školi ona uvijek prva podiže ruku kad se treba moliti. Denisa i Timea su i dalje najbolje prijateljice. Igraju se zajedno skoro svakog dana.

Dio darova trinaeste subote pomoći će u otvaranju škole i centra za produženi boravak u Rumunjskoj, u kojem će djeca učiti više o Bogu, kao i Denisa u adventističkom vrtiću. Hvala vam za vaše velikodušne darove!

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite Rumunjsku na karti.
- ◆ Catalin također proučava Bibliju u središtu utjecaja *Sola Scriptura*, koji je jedan od pedeset takvih središta u Rumunjskoj u kojima adventisti drže biblijska proučavanja.
- ◆ Preuzmite slike i zanimljivosti o Rumunjskoj na Facebooku: bit.ly/fb-mq ili sa stranica Intereuropske divizije: bit.ly/eud-2023.
- ◆ Na karti pokažite dva mjesta u kojima će se raditi misijski projekti. Za pokazivanje gradova Moisei (osnovna škola) i Galati (centar produženog boravka) možete iskoristiti misijsku mapu (preuzmite je na Facebook aplikaciji bit.ly/fb-mq).

22. travnja 2023. Kakva je to crkva?

Portugal

Ideš li u adventističku školu? Ako da, zašto?

Majka i otac poslali su devetogodišnjeg Carlosa u adventističku školu iz jednog razloga: zato što je bila najbliža njihovoj kući. Majka i otac nisu bili adventisti. Njih nije bilo briga što je škola adventistička. Oni su samo željeli da Carlos pohađa školu koja je blizu njihovog doma u Lisabonu u Portugalu.

U školi je Carlos čuo nešto što nikad prije nije čuo. Čuo je to da adventisti idu u crkvu subotom, a ne u nedjelju. Čuo je da adventisti ne krštavaju novorođenčad. Kad je došlo vrijeme Božića, vidio je nešto što nikada dotad nije vidio: vidio je crkvu koja nije izgledala kao crkva. Otišao je u adventističku crkvu na poseban božićni program koji je pripremila škola. Ali kad je ušao u crkvu, njegove oči su se se širom otvorile i on je s velikim iznenađenjem razmišljao: "Ovo nije crkva! Ovdje uopće nema svetaca!"

Carlosova crkva bila je puna slika i kipova svetaca. Ali adventistička crkva nije imala niti jednu sliku ili kip nekog sveca. Izgledala je potpuno drukčije od ijedne druge crkve koju je on ikada vidio.

Carlos je ubrzo zaboravio na svoje iznenađenje zbog izgleda crkve. Božićni program je bio izvrstan! Uživao je slušajući svoje prijatelje iz razreda koji su pjevali o Isusu, i gledajući ih kako izvode biblijske prizore. Bilo je vrlo zanimljivo.

Kad se vratio kući s božićnog programa, imao je puno pitanja za oca i majku.

"Zašto adventisti imaju bogoslužja subotom, a ne u nedjelju?" upitao je. "Zašto mi imamo svece u našoj crkvi, a oni

ih nemaju? Zašto mi krstimo tek rođenu djecu, a oni ne?” Otac i majka odgovorili su najbolje što su mogli, ali oni nisu baš najbolje poznavali Bibliju i nisu znali odgovoriti na sva Carlosova pitanja.

Nakon nekog vremena Carlos je počeo postavljati ista pitanja svojim prijateljima u adventističkoj školi.

“Zašto mi svetkujemo nedjelju, a vi subotu?” pitao je. “Zašto mi imamo svece, a vi ih nemate? Zašto mi krstimo djecu kad se rode, a vi to ne činite?”

Njegovi prijatelji su mu odgovorili iz Biblije najbolje što su mogli. Carlos je bio jako iznenađen kad je vidio da oni imaju i biblijske retke kojima mogu potkrijepiti svoje odgovore. Pokušao ih je razuvjeriti. Tražio je gdje u Bibliji piše da je Bog promijenio svetkovanje sa subote na nedjelju. Pokušao je naći gdje piše da je Bog rekao ljudima da stave kipove svetaca u crkve ili da krštavaju novorođenčad. Nije mogao naći niti jedan od tih redaka!

Dok je tražio odgovore na svoja pitanja u Bibliji, njegovi prijatelji su ga pozvali na sastanke izviđača.

Carlos je uživao na tim sastancima. Najviše mu se sviđjelo što može skupiti puno značaka. Kako bi zaradio činove, morao je čitati Bibliju. Zato je nastavio čitati Bibliju još i više nego prije.

Dok je čitao, počeo je shvaćati zašto adventisti idu u crkvu subotom, zašto nemaju svece i zašto ne krštavaju djecu. Vidio je da adventisti jako vole Boga i pokazuju Njegovu ljubav tako što slijede Njegove upute iz Biblije.

Isus je rekao: “Ako me ljubite, zapovijedi ćete moje čuvati.” (Ivan 14,15)

Carlos je isto tako volio Boga. Želio je pokazati svoju ljubav prema Bogu tako što će slijediti Bibliju. Kad je imao šesnaest godina, dao je svoje srce Isusu i krstio se. Otac, majka i ostatak obitelji došao je na njegovo krštenje.

Danas je Carlos vođa crkve, sa ženom i djecom koji su aktivni članovi adventističke crkve. On je i dalje aktivan u

izvidačima. Carlos je jako sretan što su ga njegovi roditelji upisali u adventističku školu. Odlazak u tu školu promijenio je njegov život.

Ovog tromjesečja darovi trinaeste subote omogućit će otvaranje adventističke osnovne škole u mjestu Setubal u Portugalu, kako bi Božjom pomoći i životi druge djece mogli biti promijenjeni. Hvala vam za vaše velikodušne darove!

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na karti grad Lisabon u Portugalu u kojem živi Carlos. Također, možete pokazati točno mjesto škole koja će se otvoriti uz pomoć darova trinaeste subote u mjestu Setubal. Možete preuzeti kartu na bit.ly/fb-mq.
- ◆ Carlos Atunes je danas poslovni čovjek koji je radio za nekoliko međunarodnih tvrtki u Španjolskoj, Švicarskoj i Italiji. Svoju suprugu upoznao je u adventističkoj školi.
- ◆ Preuzmite slike i zanimljivosti na Facebooku: bit.ly/fb-mq ili sa stranica Intereuropske divizije: bit.ly/eud-2023.

29. travnja 2023.

Odlazak k adventistima

Portugal

Kad je Joana završila treći razred, morala se prebaciti u novu školu. Njezina škola u Portugalu imala je samo prva tri razreda, te je ona zato morala pronaći novu školu u kojoj bi mogla pohađati više razrede.

Majka se kod svojih prijatelja raspitala za preporuke o nekoj dobroj školi. Jedan od prijatelja joj je predložio adventističku školu.

“To je odlična škola u kojoj rade dobri učitelji,” rekao je prijatelj.

Majci se to sviđjelo. Ona nije bila adventistica. Čak nije ni išla u crkvu svaki tjedan. Ali ona je vjerovala u Boga i htjela je da i Joana također vjeruje u Boga. “Joana,” rekla je “ti ćeš ići u adventističku školu.”

Joana do tada nikada nije čula za adventiste, ali bila je sretna što će moći ići u školu. Kad je njezin otac došao, ona mu je priopćila radosnu vijest. “Ja ću ići k adventistima!” sretno je uzviknula.

Otac je bio iznenađen. “Molim?” pitao je.

“Ja ću ići k adventistima!” ponovila je djevojčica.

Ocu se to nije sviđjelo. “Ti nećeš ići k adventistima,” rekao je. “Ti ćeš samo upisati adventističku školu.” Joani je to odgovaralo.

Prvi dan škole biblijska učiteljica je pitala djecu tko od njih ima svoju Bibliju.

Joana nije imala svoju, pa joj je učiteljica dala jednu, kao i svoj ostaloj djeci koja nisu imala Bibliju. Joana je jako voljela svoju novu Bibliju i počela ju je čitati. Uz čitanje Biblije, Joana je u školi naučila i pjesme o Isusu. Dotad nikada nije

čula pjesme o Isusu, a jako su joj se sviđjele. Joana je upoznala novu prijateljicu Ingrid. Ingrid je dolazila iz adventističke obitelji.

Jednoga dana Ingrid je pitala Joanu: “Želiš li doći na sastanak izviđača sa mnom ovu nedjelju?”

Joana nikada prije nije čula za izviđače. Ingrid joj je objasnila da su izviđači klub djece koja uče o Bogu i prirodi. Joana je željela ići, pa je pitala majku za dopuštenje. Majka je imala visoko mišljenje o školi i vjerovala je da su svi programi u okviru škole dobri, pa tako i klub izviđača.

“Naravno da možeš ići,” rekla je.

Joana je počela dolaziti na sastanke izviđača nedjeljama. Zatim je krenula i na izviđačke kampove. Voljela je pjevati izviđačke pjesme. Voljela je sve povezano s izviđačima i jedva je čekala sljedeći sastanak.

Prije je vikendima Joana odlazila s majkom na selo da se odmomore. Ali sada ona više nije htjela ići.

“Zašto ne želiš ići? Pa ti voliš biti na selu,” rekla je majka.

“Znam,” rekla je Joana. “Ali ne želim propustiti izviđački sastanak u nedjelju.”

Majka je razumjela.

Joana je postala još više zauzeta u izviđačkom klubu. Jednog dana je odlučila da želi predati svoje srce Isusu i krstiti se. Željela se priključiti mjesnoj adventističkoj crkvi.

Majka je bila iznenađena kad je čula Joaninu odluku. Nije bila sigurna treba li poduprijeti tu Joaninu odluku. Ali onda je otac rekao: “Mi nikada nismo vodili Joanu u našu crkvu, tako da joj ne možemo zabraniti da ide u adventističku crkvu.” Majka se složila s ocem i Joana se uskoro krstila.

Danas je Joana odrasla i jako je sretna što ju je majka upisala u adventističku školu. Ta odluka joj je promijenila život.

Ovog tromjesečja darovi trinaeste subote omogućit će otvaranje adventističke osnovne škole u mjestu Setubal u Portu-

galu, kako bi Božjom pomoći i životi druge djece mogli biti promijenjeni. Hvala vam za vaše velikodušne darove!

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na karti grad Porto u Portugalu u kojem živi Joana. Također možete pokazati mjesto škole koja će se otvoriti uz pomoć darova trinaeste subote u gradiću Setubal. Kartu možete preuzeti na web stranici: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Joana još uvijek sudjeluje u izviđačkim aktivnostima, i još i sada, kao jedna od vođa izviđača, voli pjevati pjesme o Isusu koje je naučila u četvrtom razredu.
- ◆ Preuzmite slike i zanimljivosti na Facebooku: bit.ly/fb-mq ili sa stranica Intereuropske divizije: bit.ly/eud-2023.

6. svibnja 2023.
Plakanje u vrtiću
Portugal

Na portugalskom otoku Madeiri četverogodišnji Jorge je počeo plakati kad ga je majka ostavila u vrtiću. Plakao je vrlo glasno.

Majka nije mogla razumjeti zašto njezin dječčić plače. Ovo nije bio Jorgeov prvi dan u vrtiću. On je krenuo u vrtić prije nekoliko dana i tada nije plakao. Ali sada je otvorio svoja usta i zaplakao.

Svima je jasno dao da znanja da mu se ne sviđa biti u vrtiću.

Majka nije znala što učiniti. Otac nije znao što učiniti. Ni baka nije znala što učiniti.

Nekoliko dana kasnije majka i otac su otputovali u Funchal, najveći grad na otoku, kako bi obavili neke poslove. Sa sobom su povelili i Jorgea. Dok su obavljali svoje poslove, majka je primijetila lijepi vrtić koji je bio okružen ogradom s kovanim vratima.

“Pogledaj” rekla je majka ocu. “Idemo vidjeti može li Jorge ići ovamo u vrtić.”

Majka, otac i Jorge su ušli kroz kovana vrata. U trenutku kad je Jorge stupio na dvorište tog vrtića, uzviknuo je: “Sviđa mi se ova škola!”

Onda je opazio drugu djecu koja su se igrala na igralištu. “Ne želim ići u dosadašnji vrtić.” rekao je.

Pogledao je svoje roditelje s odlučnim izrazom lica. Lupajući nogama o pod vikao je: “Ja ne želim ići u drugi vrtić!”

Jedan učitelj je izašao iz zgrade, i majka mu je ispričala o dosadašnjem vrtiću koji se Jorgeu nije svidio.

“Jorge se može upisati u naš vrtić,” rekao je učitelj.

Učitelj je upoznao obitelj sa školskim kapelanom Antoniom.

Kapelan Antonio je bio jako ljubazan čovjek. On im je objasnio da vrtić pripada Adventističkoj crkvi. Proveo je obitelj kroz vrtić. Pokazao im je blagovaonicu u kojoj su djeca jela vegetarijansku hranu. Pokazao im je i učionice. Majka je na zidu uočila dječje crteže o Isusovom životu. Odmah je znala da je to dobar odabir za Jorgea.

Jorge je skakao od sreće kad je čuo da može ići u adventistički vrtić!

Od prvog dana volio je ići u vrtić. Nikada nije plakao i bjesnio. Nakon nekog vremena majka je saznala da se na drugom katu vrtića sastaje crkva. Zanimalo ju je kako to izgleda, pa ju je Jorgeov učitelj pozvao da dođe na molitveni sastanak u srijedu navečer. Majka i Jorge su došli i oduševili se! Ona i Jorge su došli i sljedeću srijedu, pa i onu nakon toga. Uskoro je i otac počeo dolaziti na molitvene sastanke.

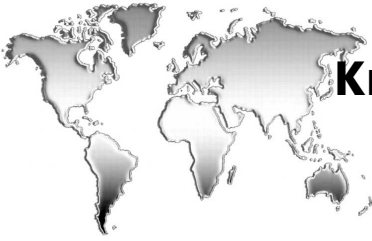
Nakon nekog vremena majka i otac su predali svoje srce Isusu i krstili se. Zatim je i Jorgeova baka predala srce Isusu i krstila se. Kad je Jorge imao dvanaest godina i on je odlučio predati svoje srce Isusu i krstiti se. Danas on svira glasovir, gitaru i ukulele subotom u crkvi.

Do današnjeg dana majka ne zna zašto je Jorge plakao u svojem prvom vrtiću, a bio je sretan u adventističkom. Otac ne zna zašto je Jorge plakao u prvom vrtiću, a bio je sretan u adventističkom vrtiću. Ni baki to nije jasno. Čak ni Jorge ne zna što se dogodilo. Ali jedno je svima jasno: zbog toga što je Jorge krenuo u adventistički vrtić, njegov život i život njegove obitelji se potpuno promijenio. “Jako sam sretan što sam adventist,” govori Jorge.

Darovi trinaeste subote ovoga tromjesečja omogućit će otvaranje adventističke osnovne škole u mjestu Setubal u Portugalu, kako bi Božjom pomoću i životi druge djece mogli biti promijenjeni. Hvala vam za vaše velikodušne darove!

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite na karti otok Madeira, na kojemu Jorge živi. Također možete pokazati mjesto škole koja će se otvoriti uz pomoć darova trinaeste subote u gradiću Setubal. Kartu možete preuzeti na web stranici: bit.ly/fb-mq.
- ◆ Preuzmite slike i zanimljivosti na Facebooku: bit.ly/fb-mq ili sa stranica Intereuropske divizije: bit.ly/eud-2023.

13. svibnja 2023.

Krov koji prokišnjava

Njemačka

Baka Brigitte voli svoju kuću u Njemačkoj.

Njezini roditelji sagradili su tu kuću još prije nego što se ona rodila. Bila je to mala kuća, s jednom kuhinjom, jednom velikom spavaćom sobom i jednom malom dječjom sobicom.

Kad je baka Brigitte bila mala, ona je spavala u maloj dječjoj sobici, a njezini roditelji su spavali u većoj sobi.

Kad je odrasla i udala se, ona i njezin suprug nisu imali dovoljno novca da kupe vlastitu kuću. Tada su se oni uselili u veću spavaću sobu, a njezini roditelji su se preselili u manju sobu.

Uskoro je Brigitte postala majka. Rodila je dvoje djece, i tada je u velikoj sobi živjelo četvero ljudi: Brigitte, njezin suprug i njihovo dvoje djece. Njezini roditelji su sada postali baka i djed, a još su uvijek živjeli u dječjoj sobi.

Jedva je bilo mjesta da se svi smjeste u toj malenoj kući! Prošla je godina dana. Prošle su dvije godine. Prošle su tri godine. Brigitte je smatrala da bi bilo vrijeme da sagrade veću kuću. I njezin suprug je pomišljao da je vrijeme da sagrade veću kuću. I dvoje djece i baka i djed su se složili da je vrijeme da sagrade veću kuću.

I tako su na svoju kuću dogradili još dvije sobe. Mala kuća je postala veća kuća. Sada su imali kuhinju, jednu veliku spavaću sobu, jednu malu dječju sobicu i dvije nove sobe.

Iako je kuća sada bila veća, sobe su se brzo popunile. Rodilo se još dvoje djece.

Kako su djeca odrastala, obitelj je trebala više prostora. Zato su skinuli krov i nadogradili kat na kojemu su djeca

mogla spavati. Svima se svidio novi krov. Bio je sjajan! Graditelji su im obećali da će krov trajati mnogo godina.

Prošlo je deset godina. Prošlo je dvadeset godina. I kuća je prošla kroz mnogo promjena. Četvero djece je odraslo i odselili su se u svoje domove. Baka Brigitte je ostarjela i postala je doista bakica. I kuća je ostarjela i trebala je novi krov. Sunce je godinama jako zagrijavalo krov, što je izazvalo stvaranje pukotina na njemu. Kad je kišilo ili je padao snijeg, voda je kapala u kuću.

Baka Brigitte je stvarno trebala novi krov. Saznala je da će joj za novi krov trebati puno novca.

Otprilike u to vrijeme baka Brigitte je čula za predivan misijski projekt u crkvi. Skupljao se novac kako bi ljudima u drugoj zemlji mogli propovijedati o Isusovom drugom dolasku. Baka Brigitte je htjela dati novac za misijski projekt. "Ali, ne mogu dati novac jer moram štedjeti za novi krov," razmišljala je.

Unatoč tome, baka Brigitte je odlučila dati novac za misijski projekt. "Bog će se pobrinuti za moj novi krov čak i ako dam novce za misijski projekt."

I tako je dala svoj novac za misijski projekt. Nekoliko dana kasnije stiglo je pismo od njemačkih vlasti. Zbog toga što je baka Brigitte bila u mirovini i više nije radila, vlasti su odlučile da će joj svaki mjesec slati novac da joj pomognu kupiti hranu i druge važne potrepštine. To je bilo jako neočekivano pismo!

Baka Brigitte je otvorila pismo i počela čitati: "Shvatili smo da smo vam dužni uplatiti ovu dodatnu svotu novca." U koverti se nalazio ček točno toliko novca koliko joj je trebalo za novi krov!

Baka Brigitte je bila jako sretna. Ona voli svoju kuću i sada će još mnogo godina moći živjeti u njoj.

"Novac je bio veliko čudo" kaže baka Brigitte. "Zahvalna sam Bogu za to što je učinio."

Hvala vam za vaše darove trinaeste subote prije tri godine koji su iskorišteni za misijski projekt u Njemačkoj. Njemačka je mogla poslati puno adventističkih misionara po cijelom svijetu, a vaš ovogodišnji dar omogućit će da nastave taj projekt. Želja im je obnoviti zgradu na Akademiji Marienhöhe, gdje se odvija podučavanje novih misionara u Darmstadt u Njemačkoj.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite djeci na karti gdje se nalazi Njemačka.
- ◆ Danas baka Brigitte ima osamdeset i osam godina.
- ◆ Više o baki Brigitte pročitajte sljedećeg tjedna.
- ◆ Preuzmite slike i zanimljivosti na Facebooku: bit.ly/fb-mq ili sa stranica Intereuropske divizije: bit.ly/eud-2023.

20. svibnja 2023.

Nema kiše na kući bez krova

Njemačka

Baka Brigitte je trebala novi krov, nakon što je sunce stvorilo pukotine na njezinom krovu. Kad je kišilo, voda je prodirala u kuću.

Baka Brigitte nije imala dovoljno novca za novi krov, pa je počela štedjeti.

U crkvi je čula za predivan misijski projekt čiji je cilj bio upoznati ljude u drugim zemljama s Isusom. Ona je odlučila dati svoj novac za taj projekt, a vjerovala je Bogu da će se On pobrinuti za njezin krov.

Samo nekoliko dana nakon što je dala novac za misijski projekt, dobila je pismo s dovoljno novca da plati cijeli krov. To je stvarno bilo Božje čudo!

I tako su započeli radovi. S kuće su maknuli stari krov. Ali, trebalo je vremena da se novi krov postavi. Krov je bio velik i trebala su četiri tjedna da se završe radovi.

Baka Brigitte je bila zabrinuta. Bilo je ljeto, a ponekad je i ljeti znalo kišiti. Ona se nije bojala toga da bude mokra od kiše. Bilo ju je strah da će se kreveti i namještaj u kući namočiti ako krov još ne bude postavljen. Ako bi počela padati kiša, i njezin ležaj bi se smočio. I stol i stolci bi bili mokri. Njezina odjeća, knjige, pa čak i Biblija bi se smočila. Sve u kući bilo bi mokro.

“Bože,” molila se baka Brigitte, “molim Te, nemoj dopustiti da padne kiša, jer mi živimo ovdje i sve će nam biti mokro.”

Taj dan nije pala kiša.

Baka Brigitte se istu molitvu molila i sljedeći dan.

“Bože, molim Te, nemoj dopustiti da padne kiša, jer mi živimo ovdje i sve će nam biti mokro.”

Nije bilo kiše.

Prošao je jedan tjedan. Prošla su dva tjedna. Prošla su i tri tjedna. Baka Brigitte se molila — i kiša nije pala.

Ali jednog dana na nebu su se pojavili veliki crni oblaci. Oblaci su bili posvuda i bili su toliko puni kišnih kapi da je izgledalo kao da će dotaknuti zemlju.

Baka Brigitte je uznemireno gledala oblake i ponovno se pomolila: “Bože, molim Te, nemoj dopustiti da padne kiša, jer mi živimo ovdje i sve će nam biti mokro.”

Uskoro je kiša počela padati na susjedovu kuću: prvo nekoliko kapi, a zatim sve više i više. Uskoro je kiša lijevala nad susjedovom kućom.

Dok je to gledala, baka Brigitte je osjetila nešto mokro na ruci. Pažljivo je pogledala. Da, kap kiše je pala na njezinu ruku. Osjetila je još jednu kap. Baka Brigitte se molila: “Bože, molim Te, nemoj dopustiti da padne kiša, jer mi živimo ovdje i sve će nam biti mokro.”

U tom trenu kapi kiše su prestale padati na njezinu ruku, ali iznad susjedove kuće je i dalje padala kiša. Baka Brigitte je pogledala ostale kuće u susjedstvu. Kiša je lijevala i iznad njih.

Trideset minuta kiša je padala s lijeve i s desne strane, i s druge strane ulice. Jedan veliki crni oblak nalazio se iznad bakine kuće. Ali iz njega nije palo ništa kiše. Njezini kreveti nisu bili mokri. Njezin kauč nije bio mokr. Ni stol i stolci nisu pokisli. Odjeća, knjige i Biblija nisu bili mokri. Ništa u kući nije bilo mokro.

Sljedećeg dana svi su govorili o velikoj oluji koja ih je zadesila. Ali kuća bez krova bake Brigitte nije osjetila nimalo kiše. Njezin dom je bio pošteđen.

Izmolila je sretnu, zahvalnu molitvu Bogu: “Hvala Ti, Gospodine, hvala Ti!”

Tjedan dana kasnije kuća je imala novi krov. Dok su radnici završavali krov, kiša je ponovno počela padati. Ali baka Brigitte je bila mirna. Sve u kući je bilo sigurno.

Hvala vam za vaše darove trinaeste subote prije tri godine, koji su iskorišteni za misijski projekt u Njemačkoj. Tako je Njemačka mogla poslati puno adventističkih misionara po cijelom svijetu. Vaši ovogodišnji darovi omogućit će da se taj projekt nastavi. Želja im je obnoviti zgradu Akademije Marienhöhe, gdje se odvija podučavanje novih misionara u Darmstadtu u Njemačkoj.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite djeci na karti gdje se nalazi Njemačka.
- ◆ Danas baka Brigitte ima osamdeset i osam godina.
- ◆ Baka Brigitte kaže da je bila bespomoćna kad je vidjela sive oblake kako dolaze. “U tom trenutku se osjećate jako bespomoćno. Kao čovjek, vi vidite oblake i znate da vam samo Bog može pomoći. Bog je milostiv. To je bila Njegova milost. Ovim iskustvom Bog je ojačao moju vjeru.”
- ◆ Pitajte djecu je li Bog kada odgovorio na njihove molitve. Potaknite ih da podijele svoja iskustva.
- ◆ Više o baki Brigitte pročitajte u iskustvu od prošlog tjedna.
- ◆ Preuzmite slike i zanimljivosti na Facebooku: bit.ly/fb-mq ili sa stranica Intereuropske divizije: bit.ly/eud-2023.

27. svibnja 2023.

Izgubljeni ključevi automobila

Njemačka

Trogodišnji ZZ je bio uzbuđen! S roditeljima se spremao na veliko putovanje do zračne luke u Frankfurtu u Njemačkoj. Otac je u zračnu luku trebao povesti svojeg prijatelja Andrewa. To je trebala biti duga jednosatna vožnja.

ZZ je s ocem otišao do auta. Otac je uzeo ključeve da otključa auto i stavio je ZZ-a u sjedalicu. Nakon što ga je zavezao, majka i otac su bili spremni za kretanje.

Ali nešto nije bilo u redu.

“Gdje su ključevi od auta?” pitao je otac.

Otac nije znao gdje su. Majka nije znala gdje su. Ni ZZ nije znao gdje su ključevi. ZZ je sa zadnjeg sjedala gledao kako majka i otac traže ključeve.

Otac je otvorio prtljažnik i pogledao unutra. Ništa.

Majka je tražila na prednjim sjedalima. Ništa.

“Sad sam imao ključeve u ruci,” rekao je otac, “s njima sam otključao automobil kada sam stavljao ZZ-a u sjedalicu. Gdje sam ih stavio?”

Otac nije znao gdje su. Majka nije znala gdje su. Ni ZZ nije znao gdje su ključevi.

“Andrew nas čeka da ga odvezemo u zračnu luku,” rekao je otac. “Ne smijemo zakasnuti na njegov let. Što da činimo?”

Otac nije znao što da radi. Majka nije znala što da radi. ZZ nije znao što da radi.

Onda je ocu sinula sjajna misao.

“Idemo se pomoliti i tražiti Boga da nam pomogne pronaći ključeve.”

ZZ je do tada šutio, ali sada se javio sa zadnjeg sjedala.

“Je li Bog ovdje?” pitao je.

To je bilo dobro pitanje. Je li Bog blizu?

“Da,” rekao je otac, “samo Ga trebamo zamoliti za pomoć.”

Otac je zatvorio oči. Majka je zatvorila oči. I ZZ je zatvorio oči.

“Dragi Bože,” molio se otac, “molimo Te, pomoz nam naći ključeve da ne bismo zakasnili u zračnu luku. Amen.”

Kada je otac otvorio oči, odmah je ugledao ključeve. Oni su se nalazili na krovu automobila.”

“Huraaa!” uzviknuo je otac. “Bog je odgovorio na našu molitvu!”

Otac je uskočio u automobil. Majka je uskočila u automobil. ZZ je već bio u automobilu i gledao je sa zadnjeg sjedala kako otac pokreće motor.

ZZ je opet dugo vremena šutio. Ali sada je ponovno progovorio.

“Tata, hoćemo li se pomoliti Bogu da bude uz nas?” pitao je.

Otac je pogledao majku i ZZ-a. Dječčić je imao pravo. Bilo bi dobro da se pomole prije nego krenu prema hotelu gdje su trebali pokupiti Andrewa kako bi ga odvezli u zračnu luku.

“Dragi Bože,” molio se ZZ, “čuvaj nas na putu do zračne luke. Pomoz nam da sretno stignemo. Amen.”

Otac je bio toliko sretan što je Bog bio blizu i čuo njihove molitve. ZZ je bio sretan što je Bog čuo njihove molitve. Bog je čuo njihovu molitvu da pronađu ključ od automobila i da sretno stignu do zračne luke!

ZZ je dio misionarske obitelji u Njemačkoj. Hvala vam za vaše darove kojima podupirete misionare diljem svijeta da šire Radosnu vijest o Bogu koji odgovara na molitve.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronadite Frankfurt na karti.
- ◆ ZZ-ov otac Edwin je pastor misionar iz Sjedinjenih Američkih Država, koji vodi dvije crkve na jugu Njemačke. Ovaj događaj se dogodio kad je on u zračnu luku vozio urednika časopisa *Adventist Mission*, Andrewa McChesneya.
- ◆ Preuzmite slike i zanimljivosti na Facebooku: bit.ly/fb-mq ili sa stranica Intereuropske divizije: bit.ly/eud-2023.

3. lipnja 2023.

Nema više crvene mrlje

Italija

Deborah je rođena na Siciliji u Italiji kao zdrava djevojčica. Nakon nekoliko mjeseci nešto se dogodilo. Na usnici joj se pojavila crvena mrlja. Crvena mrlja je postajala sve veća i veća. Liječnici su pogledali mrlju i nazvali je *angiom*. Ali nisu znali što treba poduzeti kako bi ona nestala.

Nakon godinu dana crvena mrlja je bila toliko velika da je Deborahina donja usnica bila potpuno izobličena. Liječnici nisu mogli učiniti ništa kako bi joj pomogli.

Deborah nije znala da izgleda drukčije od svojih vršnjaka sve dok nije krenula u školu.

Dječaci su bili zlobni. Zadirkiivali su je i nazivali je pogrđnim imenima. Deborah je često dolazila kući plačući. Nije se znala zauzeti za sebe, ali njezina majka ju je uvijek pokušavala obraniti. Majka je razgovarala s ravnateljem i roditeljima druge djece.

To je djelovalo, i na neko vrijeme dječaci su je prestali zadirkiivati. Ali uskoro su nastavili po starom.

Djevojčice je nisu nazivale pogrđnim imenima, ali su se prema Deborah ponašale drukčije. Svaka djevojčica je imala svoju bočicu za vodu i često su ih međusobno dijelile kad bi bile žedne. Ali Deborah nikad nije bila uključena.

Deborah je gledala kako bi jedna djevojčica pitala drugu: “Želiš li malo vode?”

Željela je da i nju netko tako ponudi.

Od ranih mjeseci svojega života Deborah je prolazila kroz razne medicinske postupke kako bi se riješila crvene mrlje. U početku je morala dobivati injekcije jednom tjedno. Kad je malo narasla, injekcije je morala primiti jednom mjesečno.

Čak je i prošla kroz dvije operacije. Deborah je morala putovati vlakom iz Parme, blizu Milana na sjeveru Italije, sve do svojeg doma na Siciliji na jugu Italije. Operacije i oporavak bili su jako bolni. Kad je imala jedanaest godina, Deborah je započela i s laserskim zahvatima kako bi smanjila crvenu mrlju. Nadala se da će ti zahvati uspjeti ukloniti crvenu mrlju, ali nisu djelovali.

“Mama, zašto se ovo meni dogodilo?” zapitkivala je Deborah svoju majku.

Majka je zagrlila svoju djevojčicu i ispričala joj o apostolu Pavlu iz Biblije. Pavao se tri puta molio Bogu da riješi problem koji je on imao, i Bog ga nije riješio. Ipak, Bog je rekao Pavlu: “Dosta ti je moja milost jer snaga se u slabosti usavršuje.” (2. Korinćanima 12,9)

Majka je rekla Deborah: “Božja milost ti je dovoljna. Gospodnja će snaga biti vidljiva u tvom životu.”

Majka je podsjetila Deborah da je Bog voli. “Bog ima plan za tvoj život,” rekla je. “Ovo je samo prolazno razdoblje.”

Deborah je prihvatila da joj je dovoljno da uz sebe ima Boga.

Kad je Deborah navršila trinaest godina, dogodilo se nešto nevjerojatno. Crvena mrlja je polako počela nestajati. Malo-pomalo je blijedjela. Nakon nekoliko mjeseci, crvena mrlja je u potpunosti nestala. Jedino što se moglo vidjeti bilo je nekoliko sitnih ožiljaka od operacija.

Danas Deborah pomaže drugim ljudima koji imaju sličnih problema kakve je imala ona kad je bila djevojčica. Ona je psihologinja, a bavi se i pjevanjem. Ona ima predivan sopran kojim slavi Boga kroz pjesmu.

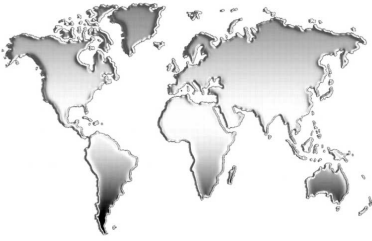
“Čudo je da ja mogu proizvoditi tako divan zvuk iz nesavršenih usta”, kaže Deborah.

Kralj David, koji je također bio pjevač, u Bibliji kaže: “Otvori, Gospodine, usne moje, i usta će moja naviještati hvalu tvoju.” (Psalam 51,17)

Deborah pjeva na slavu Bogu svaki dan; i ti to možeš!

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronadite Siciliju na karti. Pokažite djeci put od Parme blizu Milana do Sicilije.
- ◆ Preuzmite slike i zanimljivosti na Facebooku: bit.ly/fb-mq ili sa stranica Intereuropske divizije: bit.ly/eud-2023.

10. lipnja 2023.
Božja ljubav u ratu
Italija

Majka je dozvala četvero djece u njihovom malom domu u podrumu visoke zgrade u Rimu u Italiji. Dva brata i dvije sestre su zabrinuto pogledali majku. Pitali su se što im to ona želi reći.

“Pronašli smo nekoga kome ćemo iznajmiti sobu,” rekla je majka. “Ta gospođa će uskoro doći.”

Braća i sestre su se pogledali. Znali su što to znači. Njihov dom imao je samo dvije sobe. Dječaci su spavali u jednoj sobi, a majka i djevojčice u drugoj. Dječaci su znali da će svoju sobu morati dati gospođi koja ju je iznajmila, i da će oni spavati u hodniku.

Ali dječacima to nije smetalo. Obitelj je bila siromašna. To je bilo 1943. godine kad je Italija bila u Drugom svjetskom ratu. Otac je bio u vojsci, a majka je trebala novac kako bi mogla kupiti hranu. Novac od iznajmljivanja pomoći će joj u tome.

Ubrzo je gospođa stigla i uselila se u sobu. Majka ju je predstavila djeci kao tetu Cleliu.

Teta Clelia se ponašala drukčije od svih ljudi koje su oni do tada upoznali. Činila je nešto neobično. Svake večeri, prije nego bi otišla na spavanje, ona je otvorila Bibliju i čitala je uz svjetlost svijeće. Majku je zanimalo zašto ona to čini. I djecu je zanimalo zašto ona čita Bibliju. Oni kod kuće nikada nisu čitali Bibliju. Teta Clelia je rekla da ona čita Bibliju zato što voli Boga.

Teta Clelia nije oduvijek čitala Bibliju. Nekoliko godina ranije ona je završila u zatvoru, nakon što je ukrala novac iz poštanskog ureda u kojem je radila. Ukrala je novac kako

bi pomogla svojemu suprugu da vrati velike dugove. Ali ukrasti novac nije bilo ispravno, i ona je dospjela u zatvor. Dok je bila u zatvoru, počela je razmišljati o Bogu. Adventistički pastor je došao u zatvor kako bi je poučio o Bogu iz Biblije. Tada je ona počela čitati Bibliju svakoga dana. Predala je svoj život Bogu.

Kad je puštena iz zatvora, trebala je mjesto na kojem bi mogla živjeti. Nažalost, suprug joj je umro dok je ona bila u zatvoru, te zato nije imala gdje živjeti. Ali adventistički pastor je znao da jedna majka traži osobu kojoj bi mogla iznajmiti sobu u svojem stanu. I tako ih je on spojio, a teta Clelia se uselila u stan.

Dok je teta Clelia živjela u njihovoj sobi, rat je došao i do Rima. Sirene su se glasale kad bi se ratni zrakoplovi približili gradu, upozoravajući ljude da se skriju u skloništa kako bi bili sigurni od razornih bombi. Svaki put kada bi čuli sirene, majka, teta Clelia i četvero djece su trčali iz stana u podrum obližnjeg skloništa.

Dana 19. svibnja 1943. sirene su se oglasile, a majka, teta Clelia i četvero djece su otrčali do skloništa. Pridružili su se drugim ljudima koji su se tamo sklonili i slušali kako bombe gruvaju iznad njih. Eksplozije su bile glasnije nego inače. Ovoga puta bombe su padale na zgrade i ulice točno iznad njih.

Na drugom dijelu grada adventistički pastor je na radiju čuo da bombardiraju dio grada gdje su živjeli majka, teta Clelia i četvero djece. Bio je zabrinut, pa se molio za njihovu sigurnost. Dok su bombe još padale, on je krenuo prema njihovom dijelu grada kako bi provjerio jesu li na sigurnom. Bombardiranje je prestalo netom prije nego što je on stigao, i ljudi su počeli napuštati skloništa. Došao je točno kad su majka, teta Clelia i četvero djece izlazili iz skloništa.

Sve je bilo spaljeno. Majka je ugledala pastorovu sjenu u dimu i prašini. Nije mogla vjerovati svojim očima. Pastor je riskirao svoj život kako bi provjerio jesu li ona i njezina obitelj

na sigurnom. U tom trenu majka je odlučila da će predati svoje srce Bogu. Vidjela je da je pastor pun Božje ljubavi. Vidjela je i da je teta Clelia puna Božje ljubavi. Božja ljubav je ispunila i njezino srce.

Kad su se majka, teta Clelia i djeca vratili kući, sve je bilo u ruševinama. Visoka zgrada koja se nalazila iznad njihovog podrumskog stana pretvorena je u ruševine. Nijedan stan u zgradi nije ostao čitav. Ali njihov podrumski stan nije bio oštećen. Čak ni jedan krevet ili stol nisu bili slomljeni. Jedini ostatak bombardiranja bio je metalna krhotina bombe koju je jedno od djece pronašlo u ormaru. To je bilo sve. To je bilo čudo!

Kratko vrijeme nakon toga cijela je obitelj postala adventistička.

Nekoliko godina nakon toga, 1950. godine, još je jedan dječak, Renato, rođen u toj obitelji. On je zahvalan Bogu što mu je omogućio da bude rođen u adventističkoj obitelji.

“Ušao sam u adventističku crkvu na krilu moje majke, i još uvijek sam ovdje,” kaže Renato. “Rođen sam kao adventist zbog događaja koji su započeli i prije nego što sam se rodio.”

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Rim na karti (na talijanskom se kaže Roma).
- ◆ Adventistički pastor iz ovog iskustva je Daniele Cupertino.
- ◆ Preuzmite slike i zanimljivosti na Facebooku: bit.ly/fb-mq ili sa stranica Intereuropske divizije: bit.ly/eud-2023.

17. lipnja 2023.

Nikad potpuno sam

Italija

Mala Selene je mislila da razumije talijanski. Pa ipak ona živi u Rimu, glavnom gradu Italije, i govori talijanski cijeli svoj život.

Ali primijetila je da dječaci u osnovnoj školi ponekad koriste riječi koje ona ne razumije. Dječaci su izgovarali te riječi kad ih učiteljica nije mogla čuti ili kad su bili vani tijekom odmora. Čak su i neke djevojčice koristile te riječi.

Kod kuće je Selene pitala majku što znače riječi koje djeca izgovaraju. "Zašto oni to kažu?" pitala je. "Što to znači?"

Majka je izgledala nesretno. Objasnila joj je da djeca koriste proste riječi. Tim ružnim riječima oslovljavali su Boga. Tako su hulili na Boga. Vjerojatno su djeca čula takve riječi od svojih roditelja ili drugih odraslih osoba, i ne shvaćaju da time vrijeđaju Boga, objasnila joj je majka.

Selene je bila razočarana i ljutita. Ona je voljela Boga i nije htjela da Ga itko vrijeđa. U školi je pokušala izbjegavati djecu koja su govorila na taj način.

Ubrzo nakon toga djeca su shvatila da ih Selene ne voli čuti da tako govore. Neka djeca su smatrala da je Selene čudna zato što voli Boga. Ismijavali su je. Selene je bila tužna što ostala djeca ne vole Boga.

Selene je bila još tužnija kad je vidjela da i jedna od njezinih učiteljica ne voli Boga. Učiteljica je poučavala učenike matematiku i znanost, i ona je bila ateistica. Ateist je osoba koja ne vjeruje da postoji Bog.

Učiteljica je govorila da Bog nije stvorio Zemlju. Rekla je da je zemlja i sve na njoj nastalo samo od sebe. Selene to nije vjerovala. Ona je čitala Bibliju i znala je kako u njoj

piše da je Bog stvorio zemlju i sve na njoj. Ona je silno željela da i njezina učiteljica povjeruje u Boga.

Jednoga dana učiteljica je zadala zadatak Seleni da napiše sastavak o prvim astronautima koji su sletjeli na Mjesec. Kako bi istražila više o toj temi, Selene je pretraživala internet i pročitala nekoliko knjiga. Bilo joj je jako zanimljivo čitati o tri američka astronauta koji su 1969. godine otputovali na Mjesec. Dva astronauta su stala na površinu Mjeseca, a jedan je ostao u letjelici koja je kružila orbitom. Selene je najviše zanimao astronaut koji je ostao u letjelici. Njegovo ime bilo je Michael Collins. Selene je u svojem sastavku napisala kako je Collins ostao sâm u svemirskoj letjelici. On je bio potpuno sam kad je letjelica dospjela na tamnu stranu Mjeseca s koje više nije mogao vidjeti Zemlju. Vidio je samo tamu. Bez ljudi. Bez života.

Selene je u svojem sastavku navela riječi Michaela Collinsa: “Ja sam sada sâm, istinski sâm i potpuno izdvojen od bilo kakvog poznatog života. To sam ja. Kad bi računali, rezultat bi bio tri milijarde plus dvoje na drugoj strani Mjeseca, i jedan plus Bog na ovoj strani.” Selene je u svojem sastavku napisala da je Michael Collins brojio ljude. On je rekao da postoji tri milijarde ljudi koji žive na Zemlji; dva astronauta koja on nije mogao vidjeti s druge strane Mjeseca, i na ovoj tamnoj strani Mjeseca, gdje je on bio sâm u letjelici, tu je bila samo jedna osoba — on i Bog.

Prošle su dvije i pol godine i Selene je nastavila širiti svoju ljubav prema Bogu. Jednog dana učiteljica je razredu rekla nešto neobično: “Prvi gutljaj iz čaše o prirodnim znanostima će vas pretvoriti u ateista. Ali na dnu čaše vas čeka Bog.” Selene nije u potpunosti razumjela što je učiteljica htjela reći, ali je shvatila da učiteljica mijenja mišljenje o Bogu. Učiteljica je počinjala vjerovati u Boga. Selene je odlučila učiteljici pokloniti Bibliju.

Ona se moli da učiteljica nauči voljeti Boga. Moli se da i njezini prijatelji iz razreda nauče voljeti Boga. Ona zna da

nikad nije sama. Iako je onaj astronaut mislio da je sâm na tamnoj strani Mjeseca, Bog je bio s njim. Iako joj se nekad čini da je sama u školi, ona zna da je Bog uvijek uz nju.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Rim (talijanski: Roma) na karti.
- ◆ Navod Michaela Collinsa dolazi iz njegove knjige *Carrying the Fire: An Astronaut's Journeys*.
- ◆ Navod: “Prvi gutljaj iz čaše o prirodnim znanostima pretvorit će vas u ateista. Ali na dnu čaše vas čeka Bog.” dolazi od Wenera Heisenberga, dobitnika Nobelove nagrade za fiziku 1932. godine za kreiranje kvantne mehanike.
- ◆ Preuzmite slike i zanimljivosti na Facebooku: bit.ly/fb-mq ili sa stranica Intereuropske divizije: bit.ly/eud-2023.

24. lipnja 2023. **Želim ići u crkvu** Italija

Tri žene pokucale su na vrata Teresinog doma u Rimu. Žene su bile ljubazne i ponudile su se da proučavaju Bibliju s obitelji. Majka tada nije išla u crkvu i nije ju zanimalo proučavanje Biblije sa ženama. Teresi je tada bilo samo devet godina, ali ona je željela čuti više o Bibliji.

“Molim te, mama, mogu li proučavati Bibliju s njima?” molila je. Majka je bila sretna što Teresu zanima Biblija. Zato se složila da žene dođu svaku nedjelju kako bi čitale Bibliju s njezinom kćeri.

Nakon toga su tri žene počele dolaziti svake nedjelje popodne. Žene i djevojčica su svaki puta po sat vremena čitale Bibliju zajedno. Nakon što su pročitale dio iz Biblije, Teresa bi rekla majci o tome što je naučila. Ponekad se majka nije slagala s onim što su žene rekle Teresi. Tada bi ona otvorila svoju Bibliju i pokazala Teresi što piše u njezinoj Bibliji. Iako majka nije odlazila u crkvu, ona je dobro poznavala Bibliju.

Jednom su žene rekle Teresi da bi ona trebala slaviti Boga u crkvi nedjeljom. Teresa je ispričala majci o tome što su joj one rekle. Majka je otvorila svoju Bibliju i pročitala joj četvrtu zapovijed. “Sjeti se da svetkuješ dan subotnji. Šest dana radi i obavljaj sav svoj posao. A sedmoga je dana subota, počinak posvećen Jahvi, Bogu tvojemu.” (Izlazak 20,8-10)

Kad je završila s čitanjem, majka je rekla: “Vidiš Teresa, Biblija nas uči da je sedmi dan, subota, ispravan dan u koji trebamo posebno slaviti Boga, a ne nedjelja.”

Jednoga dana žene su pozvale Teresu da dođe u njihovu crkvu. Teresa je silno željela ići. Nagovarala je majku da je odvede u crkvu.

“Želim ići u crkvu,” rekla je Teresa.

Napokon je majka popustila.

“U redu, odvest ću te,” rekla je.

Ali nekoliko dana kasnije Teresa i majka su otišle na odmor u Rumunjsku. Majka je bila rođena u Rumunjskoj i oni su odlučili posjetiti rodbinu u toj zemlji.

Jednoga jutra majka je rekla Teresi da se spremi za crkvu. Teresa je mislila da će ići u crkvu kojoj su pripadale tri žene s kojima je proučavala Bibliju. Radosno je otišla sa majkom u crkvu.

Teresi se jako sviđjela crkva. Odrasli i djeca su je veselo pozdravili. Svi su bili jako srdačni. Kad je bogoslužje završilo, majka ju je iznenadila. “Ovo je adventistička crkva,” rekla je.

Tada je Teresa shvatila da je majka nije odvela u crkvu koju je ona htjela posjetiti. Ali ona nije marila. Bila je sretna jer je stvarno uživala u subotnjem bogoslužju.

Majka je bila sretna što se Teresi sviđjela crkva. Ona je bila odrasla u adventističkoj obitelji.

Kad se Teresa vratila u Italiju, htjela je nastaviti odlaziti u crkvu subotom. “Želim ići u crkvu,” rekla je.

Majka je pristala da je odvede. Pronašle su adresu adventističke crkve u Rimu i upisale je u navigaciju na majčinom mobitelu. Ali nikako nisu uspijevale pronaći crkvu. Kad su izašle na stanici koja je najbliže crkvi, hodale su, i hodale, i hodale. Tri puta su slijedile upute navigacije i tri puta su završile na istom mjestu. Da bi stvari bile još gore, bilo je jako vruće. Bilo je ljeto, pred kraj kolovoza.

Teresa i majka su prestale hodati. Teresa je bila razočarana.

Ona se molila: “Bože, ja želim doći u Tvoju kuću. Tražim Te. Zašto Te ne mogu pronaći?”

Kad je završila s molitvom, okrenula je glavu u drugu stranu i na ploči pročitala “Adventistička crkva”. Pronašle su je! Stajale su točno pred crkvenom zgradom!

Teresa i majka su ušle u crkvu i slavile Boga te subote.

Danas Teresa ima četrnaest godina i ona i njezina majka svake subote idu u crkvu. Njezina dva starija brata i sestra također idu u crkvu. Bog je upotrijebio Teresu kako bi cijelu njezinu obitelj doveo u crkvu.

Hvala vam za vaš dar trinaeste subote koji ćete priložiti i koji će pomoći ljudima u Intereuropskoj diviziji da čuju Radosnu vijest o Isusu i Njegovom skorom povratku. Taj dar će pomoći misijskim projektima u četiri zemlje, uključujući i osnovnu školu i centar za dnevni boravak u Rumunjskoj. Hvala vam za vaše darove.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pokažite djeci gdje se nalazi Rim u Italiji i gdje se nalazi Rumunjska.
- ◆ Preuzmite slike i zanimljivosti na Facebooku: bit.ly/fb-mq ili sa stranica Intereuropske divizije: bit.ly/eud-2023.

Prije trinaeste subote

- ◆ Pošaljite obavijest roditeljima da ih podsjetite na trinaestu subotu kako bi djeca pripremila i donijela svoj dar. Podsjetite ih da njihovi darovi služe kako bi proširili Božju riječ po cijelom svijetu. Jedna četvrtina darova trinaeste subote pomoći će u ostvarenju pet različitih projekata u četiri zemlje u Intereuropskoj diviziji.
- ◆ Prije ili nakon iskustva koristite kartu kako bi pokazali gdje se nalaze sljedeće četiri zemlje: Portugal, Francuska, Švicarska i Rumunjska. Kartu možete preuzeti na Facebook stranici: bit.ly/fb-mq.

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org

www.adventisti.hr

www.znaci-vremena.com